

μὲ τὸ Πρόγραμμα τοῦτο καὶ σὺ
πέρασέ μας ἀβρόχοις ποσί.

Πλῆρ καὶ πλῆρ καταράκται κυλοῦν
μετὰ ροῆζου, πατάγου καὶ κρότου,
καὶ πηδῶντα νερά πταιλοῦν
τὰ μουστάκια τοῦ νέου δεσμώτου.

Τὰ νερά μας ὅτὸ βράχο σου σπᾶνε
κι' ὄλα εὐάρνα τὰ πέρινον καὶ πᾶνε.
Προμηθεὺ Προμηθίων Ρωμηῶν,
τὴν ἰσχύν σου κηρόττου ἀκόμα
καὶ Νεράιδες μουγγαῖς ποταμιῶν,
ποδ' ἴμιλιὰ δὲν ἀφίνου σὲ στόμα.

Προμηθεὺ τοῦ παρόντος καιροῦ,
ὅσὸν βαρὴν παφλασμὸν τοῦ νεροῦ
ἄς παφλάξῃ καὶ πᾶς Παφλαγὸν,
κι' εἰς ἡμέρας λαμπρὰς ἐκλογῶν
μ' ἓνα μόνον ὄργιλον σου νεῦμα
νὰ στραφῇ τὸ παφλάξου τὸ ρεῦμα
ἐναντίον τῶν σῶν ἀντιπάλου,
τῶν γυπῶν, τῶν ἀπλήστων, τῶν ἄλλου.

**Χορὸς ἐκ πολλῶν
τελμῶτων κι' ἐλῶν.**

Προμηθεὺ, εὐὰν εὐοί,
τίς πρὸς σὲ δὲν θὰ λαλήσῃ ;
τίς ὅστιν ἔκραν θ' ἀνεβῆ
τοῦ Καυκάσου καὶ σὲ λύσῃ ;

Ἐξιμνοῦμεν τὸνομά σου,
τὸ ξηρὸν τὸ Πρόγραμμά σου,
ποῦ θ' ἀποξήρανῃ τέλος
καὶ πᾶν τίλμα καὶ πᾶν ἔλος.

Προμηθεὺ τῆς ἀρασίας,
πνεῦσον πνεῦμα ξηρασίας,
καὶ μαζί μὲ τὰ χλωρὰ
νὰ χυθοῦν καὶ τὰ ξερά.

Βούρκος νὰ μὴν ἀπομείνῃ,
κι' ἤλθε πλεόν ὁ καιρὸς
ἐριβώλας γῆ νὰ γίνῃ
κάθε βάλτος βρωμαρός.

Ξήρανε μας παραχρῆμα,
ξήρανε μας αὐθωρεῖ,
ν' ἀναθάλ' εἰς κάθε βῆμα
νέκ γλήη καρπερή.

Νὰ βλαστήσῃ κι' ὁ κισσὸς
κι' ἡ κοκοινοκορράδα,
πλοῦτος δάρνης περισσὸς
γιὰ Ρωμηροῦς καὶ γιὰ στιράδα

**Κλῆρος, Θέμις καὶ Παιδείς,
ὄαν νὰ λέμε τριφθία.**

Ἐνας κλῆρος, πού φωνάζει βάρδα ἄμπρος γιὰ νὰ περάσω,
γλήησι μύριοι καλογέροι τυλιγμένοι σ' ἓνα ράσο,
ζυγαριά γιὰ κάθε δίχρο δίχως νὰ τῆς λείπῃ ἔρμη,

καί Παιδεία, πού δὲν τρώει τὸ καρδίη της χαράμι,
χαίρει χαίρει, ξερονίκου, Προμηθεῦ τῆς βαρυτίνης...
βάσις ἀληθοῦς σοφίας κι' ἀληθοῦς δικαιοσύνης
καί γιὰ 'μᾶς καί γιὰ καθένα
τὰ 'δικά σου τὰ γραμμένα,
τοῦ Προγράμματος ἢ ἄρῳσα κι' ἀντιῳρῳσα σιωπῆ,
πού κι' ἐμᾶς μᾶς ἀναφέρει δίχως τίποτα νὰ 'πῆ.

Τὰ Προγράμματα τῶν ἄλλων ἀσυνάρτητα, γελοῖα,
δίχως κόμμα καί τελεία,
δμως τοῦτο τὸ 'δικό σου ξεστραβώνει κάθε χάχα
μὲ σκεπτικισμό γέμωτο,
ἐκεῖ πέρα κόβουν πύκτο, τάχα πύκτος νᾶναι τάχα,
τάχα πέφτει πύκτος κάτω ;

'Πλεως ἡμῖν γενοῦ
μὲ τὸ πῦρ ἐξ οὐρανοῦ,
νεύσον, Προμηθεῦ, κι' ἡμῖν,
ἀλληλοῦσα κι' ἀμῆν.

Φθάνει ζωηρὸς γυναικῶν χορὸς.

Νά καί πλάσις θηλυκὴ
φωνακλοῦ, σουλατσασόρα,
δίδαξε τὴν ἐσὺ τώρα
πὼς νὰ μὴ φιλονικῆ
γιὰ τὴν μόδα καί τὸ κάλλος σὰν ροῖά καί σὰν μελίδα,
καί νὰ βγάλῃ καθωμὰ
πετεινόμεγαλη Ρωμῆ,
μῖαν νῆαν Πηνελόπην κι' ἓνα νῆον Ἀχιλλεῖα.

Μόρφωσε καί τῆς γυναῖκες νᾶναι στίλοι τοῦ σπητιοῦ,
καί κορίτσια νὰ πατρίψουν
καί γιὰ δόξα ν' ἀναθρίψουν
ταξίάρχους καί μοιράρχους καί σπαθῖά τοῦ ραχατιοῦ.

'Ὁδὴ φυλακισμένον νεκρῶν καί πληγωμένον.

Χρόνος πολλοὺς ἐκάναμε 'στὴ φυλακὴ κλεισμένοι
μὲ λίμαις καί χασάπικαις μαχαίραις ὀπισμένοι,
κι' ἐκαίνοις τούτων σφάζοντάς καί κτύπ' αὐτοὺς ἐμένα
'ὅτ' ὅτε τέλος μᾶς ἐβγάλανε μὲ τάντερα βγαμμένα.

'Ἐρχεται ξεκοιλισμένῃ μὴ γυναικα γαστροσμένῃ.

'Ἰδοῦ κι' ἐγὼ γονυπετὴ ἐμπρός 'στὸν Προμηθεῖα
κι' ἄς τὸν κινήσ' εἰς ἔλος μᾶς ἰχθύου θία.
Κάτι φρουροὶ τῆς τάξεως καί φύλακες τοῦ νόμου
σὰν μᾶμμοι μ' ἐξεγίνησαν καταμῆσθ' τοῦ δρόμου.
Δὶς τοῦ κλωτσιᾶς ἀπὸ μπροστά, δὸς τοῦ κλωτσιᾶς καί 'πίσω,
πού πρὶν τῆς ὥρας μ' ἔκαναν τὴν ὄδω νὰ γενήσω,
καί μέσα 'στὸν Νοῦμβριον
μοῦ ἐβγάλανε τὸ ἔμβρον.

Φασουλῆς καί Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Κι' ἐμεῖς ὡς ἀντιπρόσωποι τῶν δύο πρώτων κλάδων,
τοῦ Στόλου καί Στρατοῦ,

φρονεῖς παρελαύνωμεν μετὰ χρυσοῦν λαμπάδων,
κι' εὐοὶ τοῦ μορρωτοῦ.

Π. — 'Στὸν φωτοδότην ἔρχομαι καί τὸν ὕμολογῶ,
ὁ Φασουλῆς Ταξίάρχους καί Μοιράρχους ἐγὼ.
Γαλόνια 'βάλαμε τρανὰ,
νὰ πληρωθοῦν καί τὰ κενὰ,
μὰ καί τὸ ρῆμα τὸ κοινόν,
ὅπου κενὸς δὲν τόπε νεῦν,
πὼς μόνον διὰ τὸν κενόν
θ' ἀνακαινίσωμεν κενούς.

Φ. — Βαρῶτα νὰ περάσωμε... καινούρια πολιτεία,
καί γιὰ νερό, βρῆ Περικλῆ, σὰν τώρα δὲν θὰ κλαίμε,
τούτ' ἢ ψωπορωτοῦσσα θὰ γίνῃ Βενετία
καί ὄρχησαι μὲ γόνδολα 'ὅτ' σπητὶ νὰ τὰ λέμε.

Νὰ σπαλιεῖται, νὰ σειρήται, πολεμάρχι τοῦ καιροῦ,
οὐ δὲ, Βάχχε τῶν ἀμπέλων, γίνου Βάχχος τοῦ νεροῦ,
μέλι ἄγγου κι' ἀκρίδες
καί νερό γιὰ τοὺς μεπαρῆδες.

Χαίρει χαίρει, βουβαμάρα, σύμβολόν μας καί σημαία,
ἴτε πρὸς τοὺς Προμηθεῖς μας, πού μὲ φῶτα κλοπιμαῖα
κατεβάμωσαν τὸ φῶς μας, Περικλῆτο μου Σγαρλίω,
καθὸς ὅταν ἀπὸ σκότος βγαίνομε' ἔξαφνα 'στὸν ἥλιο.

(Εἶπαν αὐτὰ, καί λεγέον ἐπ' ἄν' Ὑποστρατήγων
μὲ σπάθαις καί μὲ τρικιαντὰ,
κι' ἔξαφν' ἀστράττει καί βροντῆ,
κι' ὁ Προμηθεὺς ἐπὶ χρυσοῦν ἀνίσταται πτερύγων.)

'Ἐμπρός 'στὸν Ἀΐδονόπουλο κάθε μας ἀρχοντόπουλο.

'Αΐδονόπουλο Μίλαθρον καί Παππαϊώνιου,
ραφαῖδιο καί τοῦ μικροῦ καί τοῦ μεγαλοῦσανου.
Θέλεις νὰ γίνῃς Ὑπουργὸς νὰ σώσῃς τὴν Ἑλλάδα ;
οὔρε σ' αὐτὸ τὸ μαγαζὶ νὰ κόψῃς μὴ βελλάδα,
θέλεις καθελὸς ἀπάνω σου τὸ μάτι του νὰ ρίξῃ ;
θέλεις ὁ κόσμος χάσκοντας νὰ σὲ δακτυλοδείχῃ ;
θέλεις πολλαῖς σκορδύπισταις νὰ σὲ γλυκομυττάξουν
κι' οἱ φίλοι τὰ καπέλα των ὡς κάτω νὰ σοῦ βγάλουν ;
θέλεις νὰ νοήσῃς ἔνθρωπο τὸ ροῦγο πὼς σὲ κάνει
καθὸς ὁ Κόντζας Ναστραῖδιν σὰν ὄρεσε τὴν γούνα ;
οὔρε σ' αὐτὸ τὸ μαγαζὶ καί ντύσου μάνι μάνι
καί κορδομένος ὑστερα γιὰ κάθε τι ταμπουνα.
Κι' ὁ Περικλέτος εἰς αὐτοῦς θὰ κόψῃ ροῦγα πᾶ,
θὰ 'μῆ γαῖδοῦρι ἐστρωτο καί ἐβῆγγ μ' ἀνθρωπῆα.

Καί κομποδαῖς ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Οἱ Κοῖτες μου, νὰ μάλιστα περὶνῆς βιβλίον
τῆς Κρήτης τῆς κεραλαῖος ὕμνου τὸ μαγαλιόν,
Γρίανος Δαυδέρτης ἔγραψε κι' ἀνάρτισον δὲ γίνῃ,
τῆς ἄρῳν Κυριακῆς ἀνευρήτως βραῖτε.

Νικολῶν τοῦ Ἀσίδου, Βουλεντοῦ τῆς Ἀντιπῆς,
ἱστορία τοῦ καλοῦ τοῦ Ἐλληνοτουρκικοῦ,
κατὰ τὴν ἐυφρασίαν διαγύωσι καί περὶ τῆς
περὶ τῆς ἀντιπῆρας τῆς ἄρῳν πρὸ παντός τοῦ Ναυτικοῦ.

Τὸ ΡΩΜΗΟΨ μας τὸ Γραφετον, ὄλο μέτρα καί ρυθμῶς,
'στὸν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμῶς.